

Kantelu pastorin opetuksesta sekä aiheesta sola scriptura luterilaisuudessa

Kantelija on kantelunsa ensimmäisessä osassa katsonut, että tuomiokapituli on velvollinen selventämään pastorille, miksi Paavali oli harhaan menneistä ensimmäinen eikä suinkaan suurin. Kantelija on niin ikään todennut, että tuomiokapituli kehottanee pastoria pysymään luterilaisessa tunnustuksessa ja pappislupauksessaan sekä vaatii häntä palaamaan karismaattisilta harharetkiltään siihen tunnustukseen, johon seurakuntalaiset kirkkoon kuuluvina ovat sitoutuneet.

Tuomiokapituli toteaa, että piispa käy keskusteluja hiippakunnan pappien kanssa. Keskusteluissa käsitellään työtä eri näkökulmista ja niissä voidaan käsitellä myös teologisia kysymyksiä.

Kantelunsa toisessa osassa kantelija on katsonut, että alkutekstit eivät tue luterilaisuuden perusoppeja ja että kirkko on määritellyt Uuden testamentin väärennöksensä Jumalan sanaksi. Kantelija on katsonut, että tuomiokapitulin tulee sola scripturan mukaisesti ohjata luterilaista uskonoppia pyhien kirjoitusten mukaisiksi.

Tuomiokapituli toteaa, että kirkkolain 20 luvun 7 §:n nojalla kristinopin ja raamatunkäännöksen hyväksyminen kuuluu kirkolliskokouksen tehtäviin. Kristinopin ja raamatunkäännöksen hyväksyminen ei kuulu tuomiokapitulin toimivaltaan.

Raamatunkäännöstä ja kirkon oppia koskevat aloitteet tulee osoittaa kirkolliskokoukselle. Kirkkolain 20 luvun 9 §:n mukaan piispainkokouksella, kirkkohallituksella ja hiippakuntavaltuustolla on oikeus tehdä esityksiä sekä edustajalla aloitteita kirkolliskokoukselle. Kirkkolain 17 b luvun 4 a §:n mukaan aloitteen hiippakuntavaltuustolle voi tehdä hiippakuntavaltuuston jäsen, tuomiokapituli, kirkkoneuvosto, yhteinen kirkkoneuvosto, seurakuntaneuvosto sekä vähintään kymmenen hiippakuntaan kuuluvan seurakunnan seurakuntavaaleissa äänioikeutettua jäsentä (jäsenaloite).

Kantelu ei anna aihetta enempiin toimenpiteisiin.